

הלכות סוטה

יש בכללן שלוש מצוות אחת מצות עשה, ושתיים מצוות לא תעשה; וזה הוא פרטן: (א) לעשות לסוטה כתורת הקנאות הסדורה בתורה; (ב) שלא לתן שמן על קרבנה; (ג) שלא לתן עליו לבונה. ובאור מצוות אלו בפרקים אלו.

הלכות סוטה פרק א

א. קנוי האמור בתורה "וקנא את-אשתו" (במדבר ה, יד; במדבר ה, ל) הוא שיאמר לה בפני עדים, אל תסתרי עם פלוני: אפלו היה אביה, או אחיה, או גוי, או עבד, או שחוף והוא האיש שאינו מתקשה ואינו מוליד.

ב. הסתירה האמורה בתורה "ונסתרה" (במדבר ה, יג) היא שתסתיר עם אותו האיש שאמר לה אל תסתרי עמו, בפני שני עדים. אם שחת עמו כדי טמאה, שהוא כדי לצלות ביצה ולגמעה הרי זו אסורה על בעלה, עד שתשתה מי המרים ויבדק הדבר; ובזמן שאין שם מי סוטה תאסר עליו לעולם, ותצא בלא כתבה.

ג. קנא לה עם שנים כאחד ואמר לה, אל תסתרי עם פלוני ופלוני, ונסתרה עם שניהן כאחד, ושחת כדי טמאה אפלו הן שני אחיה, או אביה ואחיה הרי זו אסורה עד שתשתה.

ד. אמר לה בפני שנים, אל תדברי עם פלוני אין זה קנוי; ואף על פי שנסתרה עמו בעדים, ושחת כדי טמאה לא נאסרה עליו, ואינה שותה בקנוי זה. וכן אם אמר לה, אל תסתרי עמו, וראוה מדברת עמו אין זו סתירה, ולא נאסרה ולא שותה; וכן אם לא קדם קנוי, ובאו שנים והעידו שנסתרה עם זה, ושחת כדי טמאה לא נאסרה על בעלה, ואינה שותה.

ה. אמר לה, אל תסתרי עם פלוני, והיה קטן פחות מכן תשע שנים ויום אחד, או שאמר לה, אל תסתרי עם בהמה זו אין זה קנוי: שנאמר "ושכב איש אתה" (במדבר ה, יג) פרט לקטן ולבהמה, שאינן אוסרין אותה עליו.

ו. בעל שמחל על קנויו קדם שתסתור קנויו מחול, וכאלו לא קנא לה; אבל אחר שתסתור, אינו יכול למחל. גרשה, הרי זה כמי שמחל; ואם החזירה, צריך לקנות קנוי אחר.

ז. קנא לה בפני שנים, וראה אותה שנסתרה עם זה שקנא לה עליו, ושחת כדי טמאה הרי זו אסורה עליו, ויוציא ויתן כתבה: שאינו יכול להשקותה, על פי עצמו. וכן אם שמע העם מרננין אחריה אחר הקנוי, עד ששמע מהנשים הטוות לאור הלכנה נושאות ונותנות בה, שזנת עם האיש שקנא לה עליו הרי זה אסור לו לקימה, ויוציא ויתן כתבה.

ח. בא עד אחד והעיד לו שנסתרה עמו אחר קנוי, ושחת כדי טמאה אם הוא נאמן לו ודעתו סומכת עליו, יוציא ויתן כתבה; ואם לאו, הרי אשתו מתרת לו.

ט. ואלו שבית דין מקנין להן מי שנתחרש בעלה, או נשתטה, או שהיה במדינה אחרת, או שהיה חבוש בבית האסורין: לא להשקותה, אלא לפסלה מכתבתה.

י. פיצד: שָׁמְעוּ בֵּית דִּין שֶׁהָעַם מְרַנְּנִין אַחֲרֶיהָ קוֹרְאִין לָהּ וְאוֹמְרִין לָהּ, אֵל תִּסְתָּרִי עִם פְּלוֹנִי. בָּאוּ עֲדִים אַחֵר כִּף שֶׁנִּסְתָּרָה עִמּוֹ, וְשָׁהָת כְּדִי טַמְאָה בֵּית דִּין אוֹסְרִין אוֹתָהּ עַל בַּעֲלָהּ לְעוֹלָם, וְקוֹרְעִין כְּתָבָתָהּ; וְכַשִּׁיבּוֹא בַּעֲלָהּ, אוֹ יִבְרִיא, אוֹ יֵצֵא מִבֵּית הָאֲסוּרִין נוֹתֵן לָהּ גֹּט; וְאֵינּוּ יָכוֹל לְהַשְׁקוּתָהּ, מִפְּנֵי שֶׁלֹּא קָנָא לָהּ.

יא. שְׁתֵּת מִי הַמָּרִים, וְנִקְתָּה מֵהֶן, וְחָזַר וְקָנָא לָהּ מֵהָאִישׁ שֶׁהִשְׁקָה עַל יָדוֹ, וְנִסְתָּרָה עִמּוֹ אֵינּוּ מַשְׁקָה אוֹתָהּ עַל יָדוֹ, פַּעַם שְׁנִיָּה; אֲלֹא תֵּאָסֵר עָלָיו לְעוֹלָם, וְתֵצֵא בְּלֹא כְּתָבָהּ. אֲבָל אִם קָנָא לָהּ עִם אַחֵר, וְנִסְתָּרָה עִם הָאֲחֵר בַּעֲדִים מַשְׁקָה אוֹתָהּ פַּעַם שְׁנִיָּה, וְאֶפְלוּ כַּמָּה פַּעַמִּים: וְהוּא שִׁישְׁקָה כָּל פַּעַם, בְּגִלְלֵי אִישׁ אַחֵר.

יב. הִשְׁקָה אוֹתָהּ, וְגִרְשָׁהּ, וְנִשְׁאֵת לְאַחֵר, וְקָנָא לָהּ עִם הָאִישׁ שֶׁהִשְׁקָה אוֹתָהּ הַבַּעַל הָרִאשׁוֹן בְּגִלְלוֹ, וְנִסְתָּרָה עִמּוֹ בַּעֲדִים הָרִי הַבַּעַל הַשְּׁנִי מַשְׁקָה אוֹתָהּ עַל יָדוֹ, מִפְּנֵי שֶׁהוּא בַּעַל שְׁנִי; וְאֶפְלוּ מֵאָה וְנִשְׁאֵת לְזֶה אַחֵר זֶה, מַשְׁקִין אוֹתָהּ עַל יְדֵי אִישׁ אֶחָד, וְאֵין אוֹמְרִין וְדַאי שֶׁהִחֲזִיקָה לְזֶה וְטַמְאָה, עַד שִׁיְהִיָּה שֵׁם עַד.

יג. הָאִשָּׁה שֶׁקָּנָא לָהּ בַּעֲלָהּ, וְנִסְתָּרָה אַחֵר הִקְנוּי עִמּוֹ בַּעֲדִים, וְהָרִי הִיא עוֹמֶדֶת לְשִׁתּוֹת, וְבָא עַד אֶחָד וְהֵעִיד עָלֶיהָ שֶׁנִּבְעָלָהּ בְּפָנָיו עִם זֶה שֶׁקָּנָא לָהּ עִמּוֹ הָרִי זֶה אֲסוּרָה עַל בַּעֲלָהּ לְעוֹלָם; וְאֵינָהּ שׁוֹתָהּ, וְיוֹצֵאָה בְּלֹא כְּתָבָהּ: וְאֶפְלוּ הִיא עַד טַמְאָה זֶה אֶחָד מֵעֲדֵי הַסְּתִירָה, שֶׁנֶּאֱמַר "וְעַד אֵין בָּהּ" (במדבר ה, יג), וְהָרִי עַד.

יד. אֶפְלוּ אִשָּׁה, וְעַבְדָּהּ, וְשִׁפְחָהּ, וְפָסוּל לְעִדּוֹת בַּעֲבָרָה מִדְּבָרֵי סוֹפְרִים, וְאֶפְלוּ קָרוֹב נֶאֱמָן לְעִדּוֹת סוּטָה לְהֵעִיד עָלֶיהָ שְׁזִנְתָה, וְתֵאָסֵר עַל בַּעֲלָהּ לְעוֹלָם, וְאֵינָהּ שׁוֹתָהּ, וְתֵצֵא בְּלֹא כְּתָבָהּ: הוֹאִיל וְקָדַם הִקְנוּי וְהַסְּתִירָה בַּעֲדִים כְּשָׂרִים, וְהַתּוֹרָה הָאֲמִינָה עַד אֶחָד בְּטַמְאָה הָרִי כָּלֵן כְּשָׂרִין לְעִדּוֹת טַמְאָה.

טו. אִף חֲמֵשׁ הַנָּשִׁים שֶׁשׁוֹנְאוֹת זֶה אֶת זֶה, מְעִידוֹת זֶה עַל זֶה שֶׁנִּטְמָאֶת, וְנֶאֱמָנָת עָלֶיהָ לְאֲסָרָהּ עַל בַּעֲלָהּ, וְשֶׁלֹּא לְהַשְׁקוּתָהּ; אֲבָל לֹא לְפִסְלָהּ מִכְּתָבָתָהּ, אֲלֹא נוֹטֶלֶת כְּתָבָתָהּ וְיוֹצֵאָה.

טז. בָּא עַד אֶחָד כָּשֵׁר וְאָמַר נְטִמָּאֶת, הָרִי זֶה אֵינָהּ שׁוֹתָהּ כְּמוֹ שֶׁבִּאֲרָנוּ; בָּא אַחֵר וְהִכְחִישׁוּ וְאָמַר לֹא נְטִמָּאֶת, אֵין שׁוֹמְעִין לוֹ: שְׁעַד אֶחָד בְּטַמְאָת סוּטָה כְּשָׁנִים; וְאֵין דְּבָרָיו שֶׁלֹּא אַחֲרוֹן דּוֹחִין דְּבָרֵי הָרִאשׁוֹן, שֶׁהוּא כְּשָׁנִים. בָּאוּ שְׁנֵיהֶן כְּאֶחָד, זֶה אוֹמֵר נְטִמָּאֶת, וְזֶה אוֹמֵר לֹא נְטִמָּאֶת, אוֹ שֶׁאָמַר אֶחָד נְטִמָּאֶת, וְבָאוּ שְׁנַיִם אַחֲרָיו וְאָמְרוּ לֹא נְטִמָּאֶת הָרִי זֶה שׁוֹתָהּ.

יז. בָּא עַד אֶחָד כָּשֵׁר, וְנָשִׁים רַבּוֹת, אוֹ פָּסוּלִין רַבִּים, כְּאֶחָד הָעֵד אוֹמֵר נְטִמָּאֶת, וְהַנָּשִׁים וְהַפָּסוּלִין אוֹמְרִין לֹא נְטִמָּאֶת הָרִי זֶה שׁוֹתָהּ: שְׁעַד אֶחָד וְפָסוּלִין רַבִּים, כְּמַחֲצָה עַל מַחֲצָה הֵם.

יח. הָיוּ כָּלֵן פָּסוּלִין, הוֹלְכִין אַחֵר הָרִב. פִּיצַד: שְׁתֵּי נָשִׁים אוֹמְרוֹת נְטִמָּאֶת, וְשְׁלוֹשׁ אוֹמְרוֹת לֹא נְטִמָּאֶת הָרִי זֶה שׁוֹתָהּ; שְׁלוֹשׁ אוֹמְרוֹת לֹא נְטִמָּאֶת, וְאַרְבַּע אוֹמְרוֹת נְטִמָּאֶת הָרִי זֶה אֵינָהּ שׁוֹתָהּ. הָיוּ מַחֲצָה לְמַחֲצָה, הָרִי זֶה שׁוֹתָהּ.

יט. כָּל סוּטָה שֶׁאֵינָהּ שׁוֹתָהּ, מִפְּנֵי עֲדֵי טַמְאָה הָרִי זֶה אֲסוּרָה עַל

בַּעֲלָהּ לְעוֹלָם, וְתֵצֵא בְּלֹא כְּתֻבָּה: שְׁהָרִי נֶאֱסָרָה בְּקִנּוּי וּסְתִירָה,
וְהַשְׁתִּיחַ שְׁתִּירָה נִמְנָעָה שְׁהָרִי יֵשׁ בָּהּ עַד, כְּמוֹ שֶׁבֹאֲרֵנוּ.